

Advokátní kancelář Mgr. Šárka Oharková, advokátka
osvědčení České advokátní komory 13266 Praha 10, Průběžná 1826/63, PSČ 100 00, IČ:
76526186 /www.aksoh.cz, ID datové schránky: mzadau5 oharkova@aksoh.cz, +420 777 114 244

DATOVOU SCHRÁNKOU

Ministerstvo dopravy
Odbor agend řidičů
prostřednictvím

Odboru dopravněsprávních činností
Oddělení správního řízení Magistrátu
hlavního města Prahy
Na Pankráci 1685/17
140 OO Praha 4 - Nusle

K č.j. [REDAKCE]

V Praze dne 27.11.2017

Obviněný z přestupku: [REDAKCE]

bytem:

Právně zastoupen: Mgr. Šárkou Oharkovou, advokátkou ev.č. ČAK 13266
se sídlem Průběžná 1826/63, 100 00 Praha IO

**Odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy o přestupku
ze dne 13. 11, 2017**

Příloha: plná moc

Dne 14.11.2017 jsem obdržel rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13. 11. 2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým jsem byl shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti dle ust. 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „Zákon o silničním provozu“), kterého jsem, se měl dopustit tím, že jsem svým jednáním výše uvedeného ustanovení zákona o pozemních komunikacích, splnil znaky skutkové podstaty přestupku podle ustanovení 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Při průjezdu stanovištěm Silničního laserového rychloměru mi byla naměřena rychlost 69 km/h tímto rychloměrem tam, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, a rozhodnutím uložena pokuta 1 500 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podávám ve smyslu ust. 81 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

odvolání,

a to v celém rozsahu, s tímto odůvodněním.

10

V napadeném rozhodnutí se správní orgán zabýval materiálním znakem přestupku pouze v obecné rovině, když konstatoval, že nerespektování nejvyšší povolené rychlosti v obci ohrožuje řidiče i ostatní účastníky silničního provozu. Materiální znak přestupku byl dle správního orgánu naplněn tím, že k přestupku došlo ve frekventovaný čas. Obecné formulace, použité správním orgánem, nemohou být dostatečné, neboť nejsou pro posouzení společenské škodlivosti konkrétního jednání za konkrétních okolností relevantní. Policisté po zastavení mého vozidla nebyli schopni označit přesné místo, ani přesné okolnosti společenské škodlivosti překročení rychlosti v daném případě. V dané době a v celém prostoru komunikaci nebylo v dohledu žádné jiné vozidlo, stejně jako zde nebyl přítomen žádný chodec na chodníku. Nebyl zde tedy nikdo, koho bych mohl překročením rychlosti omezit, natož ohrozit. Z těchto důvodů se domnívám, že mé jednání nenaplnilo materiální znak přestupku, a tudíž se o přestupek nemůže jednat.

Z důvodové zprávy k 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 30.6.2017 vyplývá, že pojem přestupku je vymezen jeho formálními a materiálními znaky. Ty musí být naplněny současně. Z toho vyplývá, že jednání, které má sice formální znaky přestupku, ale není jím porušen nebo ohrožen zájem společnosti, není přestupkem, a proto nemá společnost důvodu je postihovat.

Nejvyšší správní soud se materiálnímu znaku přestupku několikrát věnoval v souvislosti s bezpečností provozu na pozemních komunikacích a vyvodil následující závěry, blíže popsané v níže citovaném rozsudku č.j. 5 As 104/2008-45, které jsou citovány i v další judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2013 č. j. 5 As 76/2011-78 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2013 č. j. 4 A 133/2013-25.

Nejvyšší správní soud k otázce materiálního znaku přestupku v rozsudku ze dne ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 uvedl: „Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgán má zaměřit svou pozornost nejen na formální stránku jednání, nýbrž i na tu materiální, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly. Materiální aspekt přestupku je jedním ze základních atributů definice přestupku a musí se vždy prokazovat a nikdy presumovat. Jak již vyplývá z výše popsaného, správní orgán se zabýval pouze obecným posouzením společenské škodlivosti, nikoli konkrétními okolnostmi projednávaného případu.

Z praxe Nejvyššího soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře přiklání k názoru, že materiální znak je třeba vždy hledat a není naplněn vždy automaticky naplněním formálních znaků, ačkoliv soud přiznává, že většinou tomu tak bude. V době údajného spáchání

přestupku nebylo v celém prostoru místní komunikace (silnice) v dohledu žádné jiné vozidlo ani nebyl přítomen žádný chodec na jakémkoliv chodníku, které by mohl obviněný z přestupku překročením rychlosti být i omezit, natož ohrozit.

Mám zato, že jednání ze dne 21. 6. 2017 nenaplnjuje znaky přestupku, který je mi kladen za vinu. Dále jsem přesvědčen, že správní orgán prvního stupně postupoval zcela nedostatečně a v rozporu s právními předpisy i s judikaturou Nejvyššího správního soudu a nijak mi neprokázal, že bych spáchal přestupek, z něhož jsem byl obviněn. Rovněž nebyla správním orgánem ani zasahujícími policisty zkoumána společenská škodlivost popsaného jednání.

Závěrem uvádím, jestliže správní orgán nemůže jednoznačně, prokazatelně a bez pochybností vyslovit závěr kdo a jakým způsobem spáchal přestupek, musí postupovat dle zásady „in dubio pro reo”, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného.

11,

Smyslem a cílem zákona 361/2000 Sb., o silničním provozu (Dále ZOSP) je a musí být zajištění, aby účastníci silničního provozu nepůsobili škody na životě, zdraví či majetku. Pro účely vzájemné předvídatelnosti se stanovují různá omezení, ta však vycházejí (a musí vycházet) z relace vůči ostatním účastníkům, nejsou samoúčelná. Uplatňování čistě formálního pojetí dopravních předpisů (bez ohledu na vztah konkrétního chování k ostatním účastníkům silničního provozu, resp. k okolnostem v daném místě a času) má totiž některé velmi negativní společenské důsledky, včetně ústavněprávního rozměru.

Jedním z negativních společenských důsledků formálního přístupu k dodržování dopravních předpisů je skutečnost, že účastníci silničního provozu přestávají vnímat základní zásadu jakékoliv činnosti, kterou je zásada „neminem laedere“ („nikomu neškodit“). Vzniká dojem, že povoleno je vše, pokud člověka „nechytí“, případně že je dovoleno vše, pokud svým jednáním účastník silničního provozu dodrží všechny formální omezení, zákazy a příkazy. Vzniká tak začarovaný kruh, kdy u správních orgánů vzniká dojem, že dopravní nehody jsou způsobeny nedostatečnou regulací provozu, resp. nedostatečnou kontrolou nad dodržování této regulace. Hypertrofie dopravních opatření (často bez analýzy vhodnosti) vede pak ke zvýšení nepřehlednosti dopravního značení a ke vzniku zvýšeného nebezpečí nehod, zvýšené požadavky na kontrolu těchto opatření pak vedou dopravní policii k tomu, že „nahání“ statistiky kontrolou a trestáním bagatelního jednání, jako je můj případ, kdy na přehledném úseku je trestáno jednání, které nikomu neublíží, nic a nikoho neohrožuje, jen je uvedeno jako „aktivita“ vyvíjená k zajištění dodržování dopravních předpisů. Trestáním tzv. zločinů bez oběti (resp. dokonce i bez potenciální oběti) pak nejen, že nedochází ke zlepšení situace, ale naopak k výše popsanému efektu, kdy je pro účastníky provozu důležité jen „nenechat se chytit“. Experimenty (Drachten, NL, 2002) a následná analogická opatření v jiných městech, založené na teorii „shared space“ od nizozemského dopravního inženýra Mondermana ukazují, že cestou ke zvýšenému komfortu, bezpečnosti a plynulosti je opačný směr — méně dopravních pravidel, méně světelných křižovatek atd..

Dalším z negativních společenských důsledků formálního přístupu (a přemíry pravidel) je tzv. Peltzmanův efekt. Ten popisuje změnu chování lidí v reakci na změnu vnímaného rizika. Povinné používání bezpečnostních pásů, airbagy, povinné používání přilby, povinné reflexní označení chodců, „přednost“ chodců na přechodech pro chodce. . . to vše má za důsledek snížení ostražitosti

a vytvoření falešného pocitu většího bezpečí, který má za následek větší neopatrnost a zvýšení počtu nehod.

Lpěním na formálním přístupu a ignorování materiálního aspektu přestupku jako „conditio sine qua non” pak stát významně zasahuje do ústavního principu dělby moci mezi zákonodárnou, výkonnou a soudní (do této kategorie spadá i případ, kdy správní orgán použije formální či obecné zdůvodnění společenské škodlivosti). Je totiž evidentní, že zákonodárce předpokládá, že chování, formálně splňující znaky přestupku, nicméně neohrožující nikoho a nic, kromě „pravidel”, nemá být trestáno. Smyslem a účelem činnosti státu a jeho represivních složek nesmí být totiž „vychovávat” občany, aby se chovali podle (nutně abstraktně a univerzálně) stanovených pravidel, ale aby (pokud možno) nikdo nikomu a ničemu neublížoval, resp. aby byly vytvářeny k takové situaci podmínky, za co nejmenšího obtěžování a omezování lidského jednání. Formální přístup správního orgánu bez přesného a konkrétního zdůvodnění materiálního aspektu, resp. případné potvrzení takového přístupu mocí soudní, má (z hlediska dělby moci) za důsledek převážení moci výkonné. Ta totiž v takovém případě získává bíanco šek k téměř jakémukoliv opatření v oblasti dopravy a následnému trestání porušení takto stanovených pravidel. Možnost domáhání se úpravy či odstranění dopravních opatření (mající charakter správního rozhodnutí obecné povahy) je

čistě hypotetická v důsledku vysokých transakčních nákladů na jakékoliv takové „domáhání se”. Nutnost zdokumentování materiálního aspektu přestupku je tedy obranou proti svévolnému „vychovávaní občanů k poslušnosti” vůči exekutivě, resp. trestání jejich „neposlušnosti”.

Trestání neposlušnosti (ignorováním povinnosti konkrétně zdůvodnit materiální aspekt přestupku) jako aktuální přístup správních orgánů v přestupkovém řízení má další společenský a ústavní rozměr. Jednak v porušení zásady uvedené v čl. 2 odst. 3 Ústavy („Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.”), jednak spolu s vysokými transakčními náklady na domožení se spravedlnosti a zákonnosti vede totiž rovněž k postupnému přechodu od státu — sloužícího občanům, ke státu přistupujícímu k občanům z pozice vrchnosti. Takový přístup je v rozporu se samotnou ústavní zásadou svobody (m.j. čl. 1 odst. I Ústavy). Svoboda člověka a občana totiž není a nesmí být vymezena tím, co člověk/občan smí, protože mu to stát dovoluje, ale jen a pouze svobodou jiného. Tato ústavní zásada by měla nejen „prozařovat” běžnými zákony (a tedy i ZoSP), ale měla by být i reflektována v jakékoliv činnosti správních orgánů. Tedy, dokonce i tehdy, kdy by Zákon o přestupcích výslovně neuváděl společenskou nebezpečnost (rozuměj nebezpečnost vůči majetku či osobám) jako nutnou podmínku trestání v přestupkovém řízení, měla by být zohledněna a zdokumentována. Odůvodnění z příkazu Magistrátu ze dne 2.8.2017, a to, že rychlá jízda nad stanovený rychlostní limit sama o sobě zakládá materiální aspekt přestupku, neboť ohrožuje ty, kteří předpokládají, že rychlostní limit je všemi dodržovaný, nemůže obstát, neboť je ve skutečnosti tautologií.

111.

Vzhledem k výše uvedenému navrhuji, aby nadřízený správní orgán Ministerstvo dopravy napadené rozhodnutí ze dne 13. 11. 2017 zrušilo a přestupkové řízení vedené proti mé osobě zastavilo, neboť uvedené jednání není přestupkem.

Dále žádám o zaplacení náhrady nákladů řízení ve výši 12.064 Kč, 12 x 1000 Kč za každou hodinu strávenou studiem právních předpisů a výpovědí do protokolu a 2x 32 Kč za lístek na MHD Rovněž

žádám o úhradu nákladů za právní zastoupení ve výši dle advokátního tarifu ust. IO odst. I v částce 3.146 Kč včetně DPH (2 úkony právní služby po 1.300,- Kč)

v.z. Mgr. Šárka Oharková advokátka

PLNÁ MOC

Já, níže podepsaný/á

Jméno:

Datum nar.:

Bytem:

Id DS:

uděluji tímto plnou moc

Mgr. Šárce Oharkové, advokátce, ev. číslo
ČAK 13266 se sídlem Průběžná 1826/63,
00 Praha IO

k jakémukoliv a všem právním a procesním jednáním týkajících se jednání zmocnitele popsaného v „Příkazu k uložení pokuty“ ze dne 24.2.2017 vedeném Magistrátem hlavního města Praha, Odbor dopravně správních činností Oddělení správního řízení pod č.j. MHMP [REDACTED].

Advokátka je zejména zplnomocněna, aby vykonávala veškeré úkony, přijímala doručované písemnosti podávala návrhy a žádosti, uzavírala smíry a narovnání uznávala uplatněné nároky, vzdávala se nároků, podávala opravné prostředky, námítky nebo rozklad a vzdávala se jich, vymáhala nároky, přijímala plnění nároků a potvrzovala jejich plnění, sjednávala rozhodčí smlouvy a jmenovala rozhodce, a to vše i tehdy, je-li dle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci,

Beru na vědomí, že advokátka je oprávněna dát se zastoupit jiným advokátem a pro jednotlivé úkony advokátním koncipientem nebo jiným pracovníkem advokátní kanceláře.

Toto zmocnění přijímám v celém rozsahu

Mgr. Šárka Oharková, advokátka